

NOVÁK VALENTIN

Élesztés,

amelyben hihetetlen dolgok történnek
a FermiPar Co. központjában,
miközben Hajnóczy megmenti Rózsikát
a szemtelenkedő matrózoktól...

Lista érkezik, figyelem, lista érkezik! A jelzett személyeket kérjük frissíteni és betölteni a Geocentr Programba...

– Á, már megint nem hagynak aludni! Azt hittem, lesz egy nyugodt évszázadom. Mostanában egyre többször van éjszakai riasztás. Azért vetítjük az éjszakát, hogy nyugalmunk legyen. Ehhez képest egyes irányítottak annyira önálló életet kezdenek élni, mintha felsőbb engedélyt kaptak volna erre.

– Ne zsörtölődj annyit! A parancs az parancs, egészen jó fizetést kapunk ebben a szunyókálós műszakban...

Figyelem, Lista érkezett! Figyelem, Lista érkezett! Az alább felsorolt személyeket kérjük frissíteni és betölteni a Geocentr Programba. Az utasítás szerint a felsoroltak RIP-kódú egyének. Kérjük, teljes diszkrécióval és odafigyeléssel járjanak el. Időkoordináták: 1970. július 14., este 20 óra 32 perc. Helyszín: Magyarország, Balaton tó, északi part, Szigliget, északi szélesség 46° 47' 8.4" és keleti hosszúság 17° 26' 22.9", padok...

– RIP-kódú személyek? Akkor megint halottfeltámasztás lesz. Mennyire unom! A raktárból kikeresni az elixires urnákat, lefuttatni a testesítő programot, teleportálni az asztráltesteket a megadott koordinátákra, vigyázni, hogy csínján keveredjenek a jelennel vagy az adott korral. Folyamatos kontroll. Csak egyet hibázol, és megváltozik a történelem. Ott is legyenek, meg ne is, hassanak is, meg ne is. Pfff... Itt valami művészet lappang megint! Nézd, *Art-lit* indexesek! Azok írók. Írhatnánk már a főnökségnek, hogy a művészeket korlátozzák, mert felborítanak minden földi és égi rendet!

– Már írtunk egytized eonnal ezelőtt. A legjobb geosaurus költőket zamzeroltuk be. De a vezetőség azt mondta, az egész *Geocentr Programban* ez a legjobb multság, még ha kissé fárasztó is az előállítás. Képzelet. Álom. Feltámasztás. Örök idő, hehe. Azt mondják, ez a legizgalmasabb... Azt is hozzátették egy lábjegyzetben, hogy elégük van az egyszerű szalagmunkásokból, közkatonákból és hivatalnokokból. A hangyákból, ha érted. Ami kilóg a sorból, az érdekli őket... Rutin életek és rutin halálok? Unja a megrendelő... Támogatnunk kell a művészetet, mert az visz némi izgalmat a földi létbe. Még azt is hozzátették, hogy az életművész művészek megóvása kiemelt biztonsági feladat.

– Hol van az az átkozott lista? Az Isten verné meg! De te mész le a raktárba értük... Kosztolányi Dezső... Ki a franc lehetett... Aszlányi... Hogy kell ezeket egyáltalán kiejteni... Már a számítógép sem tárol róluk adatot, valami elásott memóriában lehetnek a XIX–XX/HU raktárszektorban...

– Milyen Isten? Mi magunk vagyunk az istenek.

– Te hiszel ebben? Szerintem minket is irányít valaki. Ez egy végtelen magas piramis. *Hegyében a csúcslakóval*. Menj, és hozd fel őket! Csak hat név. Fél óránk van, hogy megkezdjük a program futtatását...

•

– Figyelj, lerakjuk őket a jegenyéknél azokra a padokra. Most ébrednek. Ha magukhoz térnek, balra induljanak a látható bódék felé. Ahogy elérik a bódék sarkát, töltsd be a *Part* programot, nehogy gyanút fogjanak. Még elég, ha távolról fekete tömböknek látják a vendéglátó-ipari egységeket, de ahogy közelednek, folyamatosan adagold a részleteket. Itt van egy segédprogram: *Esti, parti sétálók a hetvenes évek közép-európai tavainál*, ezt nyugodtan felnyomhatod. Közepes felbontású, de ezek már úgymint pixelesen látnak a sok szesztől. És itt van a *Tóhullámvás, nádsusogás, esti madarak* háttérprogram. Ne kíméld őket! Ahogy megérkeznek a büféorra, legyen ott az a Hajnóczy nevű egy strandszéken szédelegve, és ha már benn vannak a *Büféfények* alprogramban, akkor mehet a *Sütödeillatok* illúzió. No, addig lemegyek, bekapok egy szendvicset. Majd a *találkozástól* átveszem...

– És miről beszéljenek?

– Ja, persze. Kaptunk egy forgatókönyvet a *Költő-író diszkurzusok a XX. században* munkacsoporttól, *Laza, spicces beszélgetések üdülőövezetekben* alcímmel, az dukál oda... Add a szájukba nyugodtan! De arra vigyázz, hogy a Hajnóczyn és a büfészemélyzetten kívül mással ne nagyon tudjanak diskurálni, mert elveszíthetjük a gondolataik fölött a kontrollt. Megyek. Sietek...

•

Hajnóczy délelőtt tíz óta ott ült a Rózsálgas büfé teraszán. Ahogy telt az idő, és ürültek a fröccsös poharak, egyre inkább az a benyomása támadt, ma valami nagy dolog részese lesz. Rózsika, a tulajdonos lánya néha elzsongott mellette, hogy felvegye a rendeléseket. Hajnóczy úgy ült, hogy kikerülhetetlen legyen, s valahányszor ellejt mellette a sudár lányszál (ahogy magában hívta), mindahányszor megcirógassa szoknyaruhájának suhogása. De Rózsika is úgy intézte a teraszbejárást, hogy a még mindig izmos férfitest közelében ilanjon, s az arról felcsapó fröccsavanyú feromonokat egy szippantással bekebelezhesse. Hajnóczy jófajta zsíros kenyeret ebédelt, ami egyébként nem volt a menüben, de a kedvéért Rózsika kanyarított és kent neki egyet, savankás lila hagymával, jobban besózva, mint Karthágóval tették annak idején, csúszson a délutánra maradt két tálca nagyfröccs. Hajnóczy, akár egy órákakukk, meghatározott, de semmivel sem mért időközönként felpattant, és belerohant a Balatonba. Megkerülte az első boját, majd csuromvizesen visszazötytyent a strandszékre. Esteledett. A jegenyesor felől hangos gajdolás kélt. Arra fordította élénknek egyáltalán nem mondható tekintetét...

– Ez a *Hajnóczy* program dögunalmas... Át kellene írni. Ez is egy író volt? Találtam az archívumban valami forradalmárt is ilyen névvel. Meg női személyt. Bár az is író. Hülye egy név. Miért nincs ebben a *Geocentr Program*ban minden halandónak külön neve, nem is értem?

– Ne szenvedj már annyit! Miért nézted meg az egész napot, elég lett volna este nyolctól betölteni a *Hajnóczy Pétert*. Különben is minek átírni, nem valószínű, hogy a hátralévő végtelenben ez még egyszer forogni fog... Jó lesz erre a megbízatásra...

– A Rózsika miatt néztem. Nagyon jó női egyed. Ha tudnám, mit lehet vele kezdeni, akkor kezdenék vele valamit... Még sosem töltöttem be *Hálószo*ba alprogramot. Az „bizalmas” besorolású, és én még nem dolgozom a cégnél tíz éve...

– Viszont a szabályzatot tudhatnád, *Geocentr Program*-os, valós idejű és archív kivetülésekkel nem léphetünk interakcióba, így epedni sem érdemes értük... Ha megnyugtat, már többször is végigunatkoztam ilyen *Hálószo*ba alprogramokat. Semmi különös. Koncentrálj a feladatra, kérlek! Érkeznek az

írók. Terelgesd őket egy kupacba, mert nagyon szétszélednek... Nézd, az egyik a nád felé megy vizelni, a másik megtámaszkodik egy fánál, azt hiszem, hány, és lemarad, kettő jobbra fordul, és egy fürdőruhás nő után indul, egy másik meg letelepedik fehér nadrágjában a fűre, és vörösbort bont. Tiszta anarchia! Nem lehet ezeket egy pillanatra sem magukra hagyni. Kész a baj, ha nem figyelsz!

– Adj már egy harapást a szendvicsedből! Mindjárt összeterelem őket...

•

A mólónál épp most kötött ki, nagy kürtölések közepette, a Neptunusz. A fedélzetről már szétszéledtek az utasok, most a matrózok merészkedtek a túlzottan stabil földre. Indulásig még be akartak dönteni egy-egy Hubertust, bár a kapitány szigorúan megtiltotta. Mire azonban feleszmélt volna, legénysége elpárolgott, és a Rózsalugas előtt állt össze megint, egy *Öt feles Hubertust kérek* című hangmintában. Rózsika már csorgatta is az itókát. A matrózok évődtek, szemtelenkedtek vele:

– Az élet rövid, de te, Rózsikám, meghosszabbítanád, ha elkapnád a...

– Rózsi, Rózsi, olyan szépen áll a kezekben az a hubertusos üveg... Biztosan mást is ilyen érzéssel fognál...

– Mikor megyünk a Lugasba, Rózsám? Hátul a Lugas raktárában, a Sztár narancsos rekeszekben. Hm... Hogy csilingelne az egész...

Ekkor a pultra csapódott egy pléhtálca tizenkét üres fröccsös pohárral. Egy szakállas fej is tartozott hozzá. És egy nagyobbacska alkat, amitől persze a matrózok nem nagyon inogtak meg. Megváltoztak az izomtónusok. Ökölbe szorultak a kezek. Villámlottak a szemek.

– Most engem szolgál ki a Rózsika, mert én már délelőtt óta itt iszom. És nem beszélek vele úgy, mint ti, nyavalyások... Ráadásul már itt van egy félkész novella a fejében...

– Péter, nyugodj meg, ezeknek csak a szája nagy! – kacsintott volna Rózsika.

A levegőben megállt a Hubertus folyása. A stampos poharak kocogni kezdtek a félsztól, s bánták, hogy nem egy kármentőben szolgálnak. A fröccsös poharak kíváncsian tátották szájukat. Odabent keszeg sercegett és lángos lebegett az eretnekek olaján. A rádióból vihart ígértek, s valóban fellöttek egy sárga rakétát a távolban... Ám a vihar előbb tört ki ott a pultnál. Nagyobb, mint egy balatoni. Ennek leírását Rejtő Jenőre lehetne bízni, vagy elég Ötvös Csöpi import pofonkoreográfiáját felidézni. A zafra vágyók most kimaradnak ebből, mert talán nincs is itt semmi, semmiféle villongás a pultnál, a Rózsalugas büfénél, mert az érkező írókompánia még ide sem ért. Ha meg nincs itt, minek az itteni részletekkel foglalkozni az ő szemszögükből? Csak lassítja, lefagyasztja a programot. Különben is, ha Rózsika Hubertus-töltés közben becsukja a szemét egy pislantás erejéig, eltűnik minden, Péter, a matrózok, a terasz, a part, a Balaton, a világ. Tehát ilyenkor Rózsika sem kell. Akadoznia kellene tehát e filmnek. De nem fog, mert valakinek mindig nyitva a szeme. Tehát Rózsika mégis ott kell maradjon a jelenetben. Akadoznia kellene tehát e filmnek. De nem fog, mert azoknak, akik itt vannak, és nyitva a szemük, éppen elég az itt, és nem kell nekik, hogy a Föld egyéb helyein is történjen valami, hiszen nincsenek ott.

Kosztolányi, Ottlik, Aszlányi, Papp Dani és Bródy arra lettek figyelmesek, hogy veszett üvöltözés, káromkodás szüremlik feléjük az akadozó naplementében.

Krkrmattya már bekapcsolta *Az éktelen esti balhék a hetvenes évek közép-európai tavainál/hu/keletnémet háttérbeszélgetések* című hangmontázst. Papp Dani megtörölgette a száját, a pelyhedző állú, de mindig humoránál lévő Aszlányi vörösbor-pecsétes és fűzőld, alapjában véve piros-fehér-zöld nadrágjában feltápászkodott, miközben baljában bort lóbált, jobbában dugóhúzóval hadonászott, Ottlik megszégyellve magát húzta fel sliccét, *hiába, strandok közelében tilosban járó kadétként viselkedem*, Kosztolányi és Bródy egyszerre fordítottak hátat a fürdőruhás nőnek. A jel egyértelmű. A jelerősség nagy. Valami történik a büfésoron. Ott a helyük. Hogy egyébként mivégre kerültek az északi szélesség $46^{\circ} 47' 8.4''$ és a keleti hosszúság $17^{\circ} 26' 22.9''$ metszéspontjába 1970. július 14-én este 20 óra 32 perckor Szigliget part menti padjaira, nem firtatták. Úgy érezték, mintha egy kora délutáni kaland folytatódott volna. Legfeljebb vonatra vagy távolsági buszra szálltak, és kizötyögtek valami furcsa készletétől elragadva Budapestről. S hogy ők már halottak kellene legyenek? Még mit nem! Amikor szépséges fényekkel, hangokkal, illatokkal csalat a naplemente...

•

Kosztolányi, Ottlik, Aszlányi, Papp Dani és Bródy beléptek a Rózsalugas büfé melletti ostorlámpa fénykörébe. Hirtelen minden részlet tűpontossággal rajzolódott ki. Ahogy a büfé sarkán is túlhaladtak, tápászkodó, orruk alatt dünynyögő, arcukról vért törölgető matrózokat láttak feltápászkodni a terasz felmorzsolódó betonjáról. Hátrébb egy szandálos turistacsoport somolygott Kőbányaitól ittasan. A stégen épp most lépdelt kifelé a Balatonból egy szálkás izomzatú, hajdan Weissmüller-felépítésű, szakállas fizimiska. A nap narancskorongjában egy fekete árnykép. A büféablakból kihajoló női személy a matrózokat szólongatta:

– Na, megisszátok a Hubit, vagy itt marad a nyakamon, és tölthetem vissza az üvegbe? Fizetnetek is kellene. Péter, itt van a három tálca fröccs.

A matrózok kényszeredetten perkáltak, s egy kukkot sem szólva somfordáltak volna el, ha nem csap le rájuk kapitányuk. Sajnos a háttérprogrammal valami baj történt, mert nagy villanás közepette hirtelen semmibe tűnt az élénken gesztikuláló és vitatkozó társaság. Szerencsére a partra vetített emberek ezt nem észlelték, viszont a kedves olvasó méltán szememre hányhatja, megint hagytam egy elvarratlan szálat, ráadásul a naplemente is gyanúsán villódzott, az ég több helyen is megnyílt, a chemtrailek pedig ékírássá álltak össze, ráadásul a partot ellepték az éjszakai fürdőzőnek álcázott gyíkemberek, akik egy felhőpára-Nibiruról potyogtak a szigligeti strandra...

•

– Mi lesz ennek a se füle, se farka történetnek a vége? Tetszhet ez egyáltalán valakinek? Feltüntettek valami megrendelőt egyáltalán? – kérdezte Krkrmattya.

– Rövidítés van csak: NoBa – válaszolt kelleetlenül Kurrukuttya. – De azt hiszem, ő a FermiPar Co. új aligazgatója.

– Nincs jobb dolguk ezeknek, halott írókkal tölteni meg az amúgy is túlterhelt Földet?

– Á, megint leállt az egyik segédprogram! Francba! És még mondják a műszakiak, hogy nyolcmilliárd élő ember, esetenként egy-két millió heccből felélesztett halott meg szellemkép, asztrálest, plusz az állandóan jelen lévő és meghatározhatatlan mennyiségű állat, növény, természeti jelenség mozgását simán meg lehet oldani ekkora háttérkapacitással. Jöjjenek ide az

irányítóhelyiségbe, leörlőnék az idegeiket pillanatok alatt. *A Megvert matrózok kapitányukkal vitatkoznak* segédprogramnak annyi. Szólj már le, légy szíves, fénynyalábon a programozóknak, hogy kódoljanak valami strapabíróbb jelenetet.

– No, koncentráljunk a teraszra! A naplementét kicsit begyorsíthatod, a lámpafényt felhúzni, így... A poharak csilingeljenek jobban. Érezzék egymás bőrét, ahogy kezet fognak. Jó lesz.

– Egyszer kiadtunk egy horrorfilm alprogramot, nagyon bírták a földiek. Azt hitték, ez csak mese, pedig egy az egyben a mi munkánk leképezése volt. Még nekem is tetszett. Emlékszel rá?

– Nem. Én régebben a *Háborúk és csaták* generáló laboratóriumában dolgoztam, nem néztem külön horrorfilmeket. Forgott a gyomrom úgyis. Fél év után kivettem, mikor az első, önálló programomban időhurokba forgattam a halottakat, akik mindaddig feltámadtak, amíg a harcoló felek le nem tették a fegyvert. A végén a halhatatlan ellenfelek még futballoztak is a csatatéren. Volt botrány. Majdnem száműzték a Földre.

– Ne is mondd! Én meg a Futballmeccs részlegen dolgoztam, annál fölősegebb, sziszifuszi meló nincs az univerzumban...

– Oda tegyél be egy szúnyograjt! Kosztolányit kezdjék csipkedni, valamiért nekem nem szimpatikus. Túl sokat beszél, túl sokat tud. És még rímelget is...

– Ezt most küldték fénynyalábon, hogy használjuk fel: *A nemzedéki élmény legteljesebb – maradandó – epikus formáját Hajnóczy Péter életművében kapta meg. Éppen azzal, hogy Hajnóczy túllépett a generációs problémán, és az élmény-motiváció, a benne rejlő kérdésfelvetések logikáját következetesen kibontva az abszurdumig végigvitte, egy általánosabb érvényesség szintjére emelte fel. Életműről kell beszélnünk, mert ennek a kivételesen tehetséges és erkölcsös írónak a pályája tragikusan korán lezárult; egyike lett a magyar irodalom sajnos nem kevés, fájdalmas fenomenjeinek, akiknél a vállalt magatartás komolyságához az esztétikán túli érv, a személyes sors nyomatéka is hozzátartozik.*

– És ezt mire használjuk fel? Tökön szúrom magam, ha értem...

– Mi az, hogy tökön szúrod magad?

– Valami szleng a XX/hu/lingv. kozmikus adatfelhőből. Tetszett a dinamikája, azért jegyeztem meg...

•

– Csapkoda a vén ripók // ellepik a vérszipók – így rímelt Desiré, miközben már nem is csapkodta, hanem söprögette karjáról a szúnyogsereget. [Mértékel, Kurrukuttya, még gyanút fog. Nem tanították a Geocentr Akadémián, hogy *legfőbb erényünk a mérték?* Ne, még ebből is viccet csinál! Na, vond ki a rovarokat, de fokozatosan... Lassabban, lassabban! Viszont tegyünk lúdbórt a Hajnóczyra! Most jött ki a vízből, a nap már lement negyedórája, és a többiek olyan közel kerültek hozzá, hogy amíg fel nem húzza a pólóját, addig lúdbőrnőnie kell a hitelesség kedvéért...]

Szép nyárközepe est volt. Egy párhuzamos idősíkban, a *Parallel TV2*-n újra megrohmozgatták a Bastille-t. De itt minden nyugodt. A csetepatéra csak a fűvön elszórt véres papír zsebkendők emlékeztettek. Távolban villámlott ugyan, de a vihar memóriahiány miatt elmaradt. A memóriahiányról persze mit sem tudtak íróink, akik Hajnóczy Nemzedékiélmény Péter fröccsös vendégszeretetét és Rózsika elsuhanásait élvezték. A lipcsei szandálosokat, a szúnyogokkal egyetemben, szintén kivonták az estéből, hangoskodásuk az ügyes potmétermozgatás révén a legnagyobb fokozatossággal tűnt ki a háttérből. Helyüket átvette a mindent betöltő cirpelés. A part menti sétányon megkoszo-

rúzta önmaga szobrát Novi Bálint megrendelő, aki többször is itt napozott a szigligeti strandon, a jól menők között. Sőt, egyszer regényt is írt e helyt, egy márciusi héten, mikor is vízhatlan ruhában, mellközépig a Balatonban álló, detektoros bokaláncvadászokon derült. Akkor határozta el, hogy ő is aranyat fog kutatni a feledés iszapjában. Ehhez a legmegfelelőbb pozíció a FermiPar Co. aligazgatói széke.

Feltárult a keszonajtó, illetve valami ahhoz hasonló bejárati alkalmatosság. A folyosó háttérfényei NoBa, a FermiPar Co. új aligazgatójának korpulenciáját rajzolták körül. Belépett Kurrukuttya és Krkrmatyia birodalmába. Éles torokköszörű, és:

– Önök nem építették be a programba a szöveget, amit a vezetőség kért. Ez nagy hiba volt. A munkavégzés alól fel vannak mentve, amíg a FermiPar grémiuma határoz sorsuk további alakulásáról.

– De tényleg, NoBa úr, mit csinálhattunk volna ezzel a szöveggel, kinek adhattuk volna a szájába? Rózsika mondta volna szerelmes epedésében? – harcoskodott Kurrukuttya. – Vagy a szúnyogok dönögték volna írói fülekbe? – tette még hozzá végső elkeseredésében...

– Önök arra lettek programozva, hogy a rendelkezésre álló, egyébként eléggé széles spektrumú eszköztárból a legtöbbet hozzák ki, ehhez képest visszakérdez egy bagatell megoldást firtatva. A végső döntésig, veszélyességük okán, ki lesznek kapcsolva, az irányítást magam veszem át.

Azzal Kurrukuttya és Krkrmatyia semmibe hanyatlott, egyikük bioszékébe pedig behuppant a FermiPar Co. aligazgatója. Rákötötte magát a látszatvalósággra, és nyomban munkához látott...

Kosztolányi, Ottlik, Aszlányi, Papp Dani és Bródy, valamint *jóltartójuk*, Hajnóczy a tálca fröccsök végeztével, kicsónakáztak. Mikor már jó messze jártak a parttól, az evezőket vízbe eresztették. *Pont* a Hold ezüsthídjánál állapotok meg. Először Hajnóczy lépett a fénysávra, s előzékenyen segítette ki írói társaságát. A pityókos csoportozat lebegve ballagott az ötpercenként frissülő, himlőhelyesnek vetített égitest felé. Talán el is hitték, hogy elérhetik. (Pedig épp az ellenkező irányban volt, mint ahol látszott.) Bródy és Papp Dani egymást támogatták, vagy inkább rángatták, a kívülállók szemével, akik jelen esetben nem voltak, sőt, rajtuk, írókon kívül, semmi sem létezett széles e semmiben... (A tárhely-takarékosság jegyében.) Bródy jelezte, köszönetet várna, hisz tollal méltatta Papp Danit, mi több, legalább ők, *szecesszisták* tartanak össze. Papp Dani szabadkozott, hogy bizony erről a méltatásról nem tudott... Aszlányi is előrekurjantott: – Bizony, szerettem az iróniádat, Danikám, merítettem is belőle... Tartsunk össze mi is, korán meghóttak. Ekkor Dani hátrafordult, a Holdhíd megingott, s az egész népség és katonaság a vízbe csobant. Kosztolányi erősen ölelte a szilánkjaira csorbult holdat, miközben azon mérgeződött, hogy épp délelőtt (vajon melyik délelőttön?!) lyukasztotta ki véletlenül a simítózáras tasakot, amiben a kokaint tartotta... A vízben mindenki kijózanodott, és káromkodott csillagoknál fényesebbet, intellektusához nem méltót. Mivel a díszes társaság zöme nem tudott úszni, Ottlik és Hajnóczy Nemzedékiélmény Péter magához ölelte író társait. Utóbbinak a sötétben így is sikerült lestoppolnia egy hajót, pont azt, amelyik visszafelé tartott Szigligetre, fedélzetén egy rakat ripityomra vert, tavi matrózzal, akik mikor meglátták Hajnóczy holdfényben ázó arcát, hab(o)zás nélkül(i) üres sörösüvegekkel kezdtek hajigálni. Aszlányi félholtan prüszkölve odanyújtott Nemzedékiélménynek egy kapszulát, mutatva, dobja fel a hajóra. Kisvártatva füst kélt odafenn, még kisebbet vártatva röpködni kezdtek a mentőövek és -mellények.

Még egy matróz is vízbe ugrott, és kimentette a mentésre egyáltalán nem szoruló *kősziklát*. Odafönn a kék-lila foltos, bedagadt arcú, matrózblúzos legénység megittatta reszketeg literátorainkat a hajópadló alá rejtett *repi* rummal, és úgy ölelték a csuromvizes tollforgatókat, mint ma született majom a szőrtanyát... Végre nemcsak én manipulálok közvetlenül, hanem a manipuláltam is manipulál – örvendezett a fejleményeken NoBa. Még némi özöngáz, és tánkra perdülnek írók és matrózok... Most már tényleg elégedetten dőlt hátra a FermiPar Co. aligazgatója. Aztán gondolt egyet, és lecserélte a hullámozást. A hajótaton a legnagyobb elégedettséggel méléző Ottlik nem hitt a szemének, mikor Balaton-fodrok helyett egy szöveget látott előcsillámlani: *A nemzedéki élmény legteljesebb – maradandó – epikus formáját Hajnóczy Péter életművében kapta meg. Éppen azzal, hogy Hajnóczy túllépett a generációs problémán... Blabla, glugy-glugy...* Majd a következő hullámmal ez jött: *Próza az, amit kinyomtatnak. Gondoltam akkoriban, elsőéves matematika–fizika szakos egyetemi hallgató koromban, amikor körülbelül eldőlt, hogy mégsem költő leszek, hanem prózaíró. Attól még nem próza valami, hogy se nem vers, se nem színdarab: legfeljebb kézirat a neve...*

